

LA DONZELLA D'ISTAMBUL I UNES ALTRES POESIES.

Francesc Xavier Parera Gutiérrez

LA DONZELLA D'ISTAMBUL

Cercava en la meua tristesa
una mítica princesa,
pertanyent a l'antiga noblesa.
Per què caminava errant,
com un captaire, com un amant?
Unes torres i cúpules em van rebre,
aleshores jo era presoner de la febre.
Istanbul, la joia de Turquia,
era l'emmurallada ciutat que em recollia.
Com a capità dels genízaros, cavalcava sense sentiments,
en argentats carrers i daurats paviments.
I en els jardins del palau,
em xiuxiuejà una veu suau.
Era la princesa cercada?
Era la veritable estimada?
Zuleima era el seu nom
i freda amant era per a tothom.
Però vaig beure dels seus llavis l'amargor,
un sentiment que deixa ensorrat el cor,
ja que em comentà una nit:
 “No m'agrada l'home feble i empobrit,
 perquè després caurà en el meu oblit.”
Com l'explicaria, destrossat,
que en realitat no havia fracassat?
Vaig contestar com un animal acorralat:
 “No sóc covard, la meua ànima està endurida
 per una ferida, una llunyana ferida.”
Però Zuleima no va comprendre la meua desil.lusió,
per tant... Per què parlar-la de passió?
Trobà ella un nou amant,
i a la Cort jo vaig preparar la meua marxa,
la meua darrera fugida,
mentre en la meua ànima s'obria la mateixa ferida.

GUILLEM DE LLOMPART

1

LA NUVIA DE BIZANCI

Jo, un trobador malenconiós i cansat,
us cantaré la història del guerrer Guillem, el desterrat.
Per què ara caminava ell errant,
com un captaire, com un amant?
Unes torres i cúpules el van rebre,
aleshores Guillem era presoner de la febre.
Bizanci, la joia de Turquia,
era l'emmurallada ciutat que el recollia.
Com a capità de mercenaris, cavalcava sense sentiments,
en argentats carrers i daurats paviments.
Vivia al palau Zuleima, sempre nomenada...
Comentaven que abans era una princesa momificada
que entre benes, per un ritual, formosa havia retornat.
Morí feia quaranta segles, deia un turc espantat.
Però Guillem va beure dels seus llavis l'amargor,
un sentiment que deixa ensorrat el cor.
Zuleima no comprenia les seves desil.lusions,
per tant, per què parlar-la de passions?
I a la Cort el guerrer preparà la seva fugida,
mentre en la seva ànima s'obria la mateixa ferida.

LA REINA DE LA PAGODA PERDUDA

Havia trepitjat Guillem de Llompart la Katai llunyana,
on les oblidades ciutats brillaven amb una emoció pagana.
En una perduda vall va entreveure una pagoda abandonada,
i, en una cambra de penombra i pols, Li-Nang, una noia afalagà el Mal:
 “Sóc una reina cruel i immortal
 i vaig ser -fa segles- l’amant d’un general,
 quan un antic Khan dominà aquesta regió
 amb les seves hordes i posterior desolació.
 Oh, atrevit i solitari estranger!
 Per què no fas el meu patiment més lleuger?”
Però Guillem rebutjà les tenebres misterioses
i s’endinsà en unes zones pantanoses.
El cridà en la nit el fred vent
i ell caminà amb l’ombra del seu desterrament.

AKENARA

Remuntà l'ampli riu Amazones un vell vaixell de vapor,
i el seu amable i fatigat capità em preguntà amb amargor:

“Per què vol arribar tot sol a aquest món salvatge?”

Jo, Joan Esteve, un home d'abatuda imatge,
vaig respondre en un vespre de tardor,
on allí només manava la calor:

“Des de la meva infantesa
acudia als meus somnis una princesa.
Sempre pensava en ella
i en la seva llar, una gegantesca ciutadela,
de grans murs i cúpules, de majestuosos palaus,
entre la selva d'altius arbres i cridaneres aus.”

Quan vaig acabar, el capità va somriure
mentre es preguntava com encara tenia desigs de viure.
Però l'agradable visió d'aquella noia formosa
m'allunyà de la meva creixent angoixa.

Em deixaren en un perdut lloc
-com volia-, i aleshores em va rebre una estàtua de foc.
Era ella, la meva preada princesa!

Les flames s'extingiren amb tendresa
i quan ella em parlà fugí la meva feblesa:

“Sóc la reina Akenara, per tu sempre he somiat,
i ara ja ha arribat el nostre moment tan esperat.
Abandona tots els espectres del passat
i passegem junts a la meva ciutat,
governarem junts en el meu regne aïllat.
Els romans foren els nostres avantpassats
però per l'emperador August fórem desterrats,
i, després, pel mar, en un viatge llarg,
arribàrem a aquestes costes. No siguis amarg
i tornarem a conèixer la felicitat,
el somni de l'ésser estimat.”

A Akya, ciutat d'una selva perduda
del riu Amazones, Akenara, la reina esmaperduda,
parlava davant dels súbdits a la Cort
sobre el seu proper amor,
jo, un aventurer errant,

que aviat vaig ser el seu fidel amant.
Un dia em comentava la meva estimada:

“No és tracta d’una errada,
Sé quines són les teves escasses alegries.
Al jardí del palau, l’Estany dels Laments
em parlaven dels teus difícils moments.”

La formosa Akenara era immortal,
havia hereditat la màgia del mític Assal
i em digué que si érem marit i muller
s’allunyaria el dolor i vindria el plaer.
No m’ho podia pensar, per fi era preuat
i s’apropava la meva futura felicitat.
Un instant màgic, un petó d’amor i sinceritat...
Es celebraren al temple d’Akya el casament,
davant de l’enfervorida gent.
Ressonaren les brillants trompetes i els clarins
durant cinc asolellats matins,
mentre s’allargaven les festes als sumptuosos jardins.
Foren anys d’alegria recordada,
per això fou la meva estimada.
La princesa Akenara, melangiosa,
em portà una tarda calurosa
a unes tombes velles i abandonades,
on les tenebres manaven enllaornades,
on descansaven, amics,
reis antics
i mòmies enbenades.
Era Akysa, una necròpolis apartada,
per als solitaris morts, una ciutat preuada.

I em digué ella en una cripta soterrada:
“Quan fugíem de Roma desterrats,
coneguérem aquesta jungla fatigats.
Però abans de les nostres massives arribades
Akya i Akisa ja estaven edificades.
I ens contaren els espectres silenciosos,
que per la Pesta marxaren temerosos,
fa molts segles, en uns temps més honrosos.
Ens deixaren amb ells conuiuere...
Així els meus primers poetes ho van escriure!”

Restava jo sorprès per aquell món perdut,
on el fantasma temut
era un altre company en un regne aïllat,
on el pobre pot sentir-se espantat.

Però Akenara va fer un somriure dolç i maligne
mentre recordava
-a la vegada-,
que ella era la meva estimada.
Per això coneixia la immortalitat,
en aquella ciutat de fatalitat.

I sempre viuria presoner,
mentre, per a la gent,
només la felicitat
és un sentiment
passatger.

MÉS ENLLÀ DEL PONT

Més enllà d'aquell pont de roure fort,
regna el bosc de la Mort,
regnen els ferotges indis hurons.
Allí els temerosos colons,
cerquen noves terres per als seus conreus.
Trepitgen el lloc amb el seus peus
-els seus tremolosos peus.

RITUALS EN LA NIT

En la foscor, una comitiva d'encaputxats
camina en uns penya-segats.
Parpadellen les seves torxes brillants
com els estels. Només uns instants...
I porta el fred vent
el seu càntic solemnement.

EL TEMPLE DE L'ILLA

Més enllà del Mar Occidental
s'alça una illa d'aspecte immortal.
En els seus altius penya-segats,
-plens de somnis oblidats-
xoquen les escumoses onades
de brillantors daurades.
Sobre un sinistre turó
s'aixeca un temple d'horror.
Entre les seves columnes un monstre de paor
governava dins d'una cúpula d'or.
I per a ell un fals càntic d'amor
entonaven unes donzelles amb veritable por.

EL SOMNI DE KOROMATOS

Mireu! Mireu, amics! En aquell negre illot
des del seu argentat palau, governa Koromatos, el bruitxot.
Però ara en una torre viu sol, tancat,
des del seu tron de marbre un somni mai ha abandonat.
Un dia les seves galeres de guerra conqueriran Atlàntida!

ESTEVE MASRICART

Fa segles, en una perduda illa del Mar Carib,
s'amagà un tresor del mític pirata El-Sajib.
I uns inquiets corsaris d'un galió garratipat
ajudaren al seu capità, Esteve Masricart,
i els canons rugiren contra vaixells per rivalitats.
Desembarcaren en uns altius penya-segats
i prengueren uns daurats ídols,
entre sinistres ombres i udols.
Envoltà el galió les onades del mar
davant d'un ombríbol Masricart.

Ara, en una bruta i sorollosa taverna,
sota la calor del foc i allunyats d'una furiosa galerna,
l'espadaixí ens ha contat
que les espesses jungles d'Àfrica havia trepitjat.
Una porta de cranis s'obrí, hi havia cúpules, una ciutat...
davant dels negres súbdits, Sirela, la seva reina blanca
confessà en un càntic que s'havien enamorat.
Deixà Masricart les muralles... perquè era un desterrat!

L'ENVERINADOR DE SAKE

Et saludo, Xina, país mil.lenari!
En el sopar d'un restaurant, un luxós escenari,
caigué en un instant un ric empresari.
El seu sake havia estat enverinat
i el món dels negocis es preguntà per l'assassinat.
Per aquells dies el boxejador Wilson havia arribat.
i allò era l'objectiu d'una xarxa contra Occident.
I ell derrotà els enverinadors xinesos d'un dement.

LA TORRASSA DE LES DONZELLES

Arrosegat per una estranya investigació,
jo acompanyava una expedició.
Escèptics arqueòlegs cercaven -per una maledicció-
ruïnes d'una vella civilització.
I caminàrem per gegantescs túnels sota la terra,
on la freda foscor (sempre) s'aferra.
Aleshores, d'una enorme volta,
un llunyà càntic s'escolta:
 "Som dones que volem amor.
 Veniu, oh, estrangers, amb el vostre ardor!
 Quedeu-vos en aquest lloc
 amb el vostre foc."
Unes donzelles-serp es lliscaren per una torrassa...
I com el malenconiós vespre d'estiu
el meu sincer amor per elles ja reviu!

COLOMS DE LA MORT

De la Llacuna Estigia m'espera el barquer,
s'amics, ja m'avisà un colom missatger,
són els grisos coloms de la Mort,
quins decideixen finalment la nostra sort.
Lianes, una regió pantanosa, vegetació...
Em parlà una mulata formosa d'aquesta maledicció.

UNA EPOCA OMBRIBOL.LA

Recordeu, nobles senyors, aquella antiga Edat,
on només regnaven intrigues i Maldat.
Kossetània, país d'Occident fou envejat.
Unes altres nacions, Balkània, Ucrènia... iniciaren conquestes,
les sagnants batalles eren les seves gestes.
I finalment, submergí un gran cataclisme
aquelles civilitzacions en un abisme.
Van sobreviure escassos pobles després del seïisme.

TULES, EMPERADOR DE KOSSETANIA

Sobre el seu fastuós tron estava assegut
Tules, emperador de Kossetània, sempre abatut.
Regnar era la seva responsabilitat
i lluitava, espasa en mà, contra intrigues i soledat.
I unes entristides dames d'una perduda vall
cantaren davant seu en un bonic ball,
que trobaria la seva compensació,
una formosa noia, presonera de la passió.
En una tarda d'hivern, una desitjada profecia
es complia per allargar una mil·lenària dinastia.
A Sarutmes -província de gran rivalitat-
entre nombrosos cortesans, Tules fou convidat.
Al brillant palau es fixà en una donzella velada,
que ballava com les flors d'una vall encantada.
Als immensos jardins mostrà Naila el seu rostre de candor
i aviat s'enamorà d'ella el seriós emperador.
Tornava a Kossetània la comitiva reial
amb una noia de sentiments lleials.
I lluità contra conspiradors,
els quals el volien assassinar en una desfilada.

L'ANY DELS GEGANTS

A Balkània es preparava de nou una freda conspiració,
des de les tenebres uns bruixots guanyaren amb la traició.
Uns gegants bessons! D'una necròpolis tornaren momificats...
Els guerrers, dones i camperols quedaren bocabadats
i prengueren el tron d'ivori els prínceps usurpadors
davant de crits esferidors.

Fugí -aleshores- el rei derrotat
i a Kossetània arribà com a refugiat.

Els disciplinats exèrcits de Tules, l'emperador,
ajudaren a rebutjar (de moment) a l'invasor.

I del palau sortiren soldats seriosos
amb brillants armes i cavalls majestuosos.

Des d'una torre, Naila, l'emperadriu, plorava
i amb la seva arpa argentada dolçament cantava:

“Cavalca, espòs meu, en un món de maldat!

Per què regna sempre la crueltat?

Però per al poble, entre crits, ets reclamat

i les cròniques et recordaran com un heroi venerat
mentre la teva muller plora en la soledat.”

Així, entre grans batalles i ferotges incursions,
caigueren sota el foc els prínceps bessons

i Tules deixà al monarca al seu tron recuperat.

Amb or i argent el rei l'havia compensat!

Retornaren a Kossetània les tropes orgulloses
entre clams de multituds sorolloses.

I al palau Tules celebrà una festa
mentre les trobadors cantaren la seva gesta.

Un any després va nèixer l'hereu, un varó,

que en el futur governaria amb saviesa i valor.

Ah, kossetanis! Proclameu aquest dinastia d'honor!

TATIANA (A INGA R.)

A una sumptuosa festa, a la Cort del Tsar,
vaig conèixer a Tatiana, una dona per estimar.
Ens miràvem mentre ballàvem un vals brillant
i per les nits vaig ser el seu fidel amant.
Era famosa per la seva cultura i bellesa.

Era una enriquida comtesa!

Vaig canviar el joc per la vida tranquil·la,
a la seva majestuosa vila.

EL VIATGE DELS SOMNIS

En boirosos i oblidats somnis de soledat,
el jove Marc recordava Saryan, una antiga ciutat.
Manaven allí els seus retallats murs i palaus,
per als homes i dones, daurats caus.
Arribà el noi al seu brut port,
on fou rebut pel seguici de la Cort.
En una galera va fer el viatge perllongat,
entre amargats remers i un càntic cansat,
i ell -també- se sentí fatigat.
En un passeig per altius congosts,
saludà els espantosos cavalls-ocell, els Sosts,
i als frondosos i abandonats boscs,
caminà amb els silenciosos vampirs, els Yoscs.

LES FILLES DE KORAT-SHAN

Escolteu ara, pacients amics,
els udols de les angoixoses nits
i escolteu -també- aquest poema amagat
ja que em considero un home acabat.
Al nord de Xina, en una abrupta serralada,
d'uns bandits fugia una noia desesperada.
I d'un ombríbol monestir de murs retallats
sorgí una misteriosa comitiva de monjos encaputxats,
ella fou agafada i els propis lladres marxaren espantats.
Passaren mesos llargs,
i jo, un poeta de versos amargs,
vaig estimar una donzella en la nit.
Després em digué amb el seu esbufegat pit:
 “Per Korat-Shan i uns antics rituals,
 practicats per uns monjos orientals,
 som salvatges dones-llop
 i no fugiràs del meu amor,
 perquè et trobaré en qualsevol lloc.”

LILIANA

I

Estrany camí és el sentiment,
pero això el Destí creà un fals alicient.
Liliana es deia
ella.

I en el futur fou la meva esposa.
Com us la descriuria? Era... molt formosa.
Venia com a turista de la Rússia decadent,
una nació que (ara) anuncia l'ensorrament.
A Kiev era una coneguda actriu.
Però... Qui no fingeix quan viu?
En Arts i Ciències tenia alts coneixements,
i cercava amb petons els meu sentiments.

II

La meva fortuna reconstruí una abadia abandonada,
per aïllar-me amb la meva estimada.
Em digué després d'una nit d'amor,
quan encara resta la suor:

“Aviat sabràs quines grans mentides
són l'afecte i les nostres vides.”

Liliana es trobà feble un dia,
els millors metges no entenien la seva malaltia
i uns altres l'anomenaven... Melangia!
Morí una tarda de tempesta
i l'enterràrem al jardí de l'abadia.

III

Liliana! Liliana! No podia viure,
aquests versos no podia escriure.
Arribaren (de nou) unes nits de tempesta,

semblaven en la foscor com la Pesta
d'èpoques antigues,
escassos amics i amigues.
Davant d'una finestra aparegué un espectre...
Era Liliana amb un macabre aspecte!
I m'explicà el significat d'aquelles paraules...
Semblaven les ensenyances de velles faules!
 “Amb tu vaig ser cruel
 i infidel.
 Per això són grans mentides
 les passions a les nostres vides.”

AGATHA

Agatha es deia la meva estimada.
Qui parlava de la seva bellesa preada?
D'Arts i Ciències tenia coneixements,
però jo (només) cercava els sentiments.
Per aïllar-nos de la societat,
la mentida i la maldat,
la meva fortuna reconstruí una vella abadia,
on no regnà mai l'alegria.
Però ella patia -feia temps- una estranya malaltia,
els metges l'anomenaven melangia
i morí un amarg dia.
Agatha! Això no podia escriure...
Per amor no podia viure!

LA VELLA CASA

Mireu! Allí, a la vora del riu,
un majestuós fantasma viu.
Era una casa abandonada,
on manava una llegenda oblidada.
Es tancà en ella un compositor seriós,
s'aillà d'un món poc generós.

Per a una noia preparà una simfonia,
plena d'esperança i melangia.
I encara per la nit se sent la melodia,
entre els murs desolats,
davant d'un piano, un polsegós teclat.
Era la vella casa de l'Art!

RECORDS EN LA BOIRINA

Boirina del temps passat...

Amics! Jo era un soldat desterrat!

I a l'antiga Mèxic, el meu galió havia naufragat!

Els indis azteques m'acolliren seriosos

en les seves esglaonades piràmides i palaus majestuosos.

I vaig estimar a Flor d'Hivern, una nadiva formosa,

i el mateix Moctezuma ens casà en una cerimònia pomposa.

Arribaren Cortés i els conqueridors

i la meva esposa i jo patírem els seus horrors.

ANY 2100

S'alcen gegantins gratacels...
Les naus volen als voltants
per la nit,
entre llums parpadellants.
Enormes pantalles de televisió
retransmeteixen
un discurs del President europeu.
De nou hi haurà una guerra
contra Orient.
Està cansada la gent!
Però després emeteixen
un concurs morbós.
Intimitats de parelles!
Vergonyós!
Aleshores calla el poble
somrient.
I a l'estació del Metro,
abans de pujar als vells vagons,
hi ha un tiroteig.
La policia ha matat
un possible disident...

LA CANÇÓ DEL VIKING

Rigueu! Beveu cervesa!
Canteu, fills del mar !
Per a Odín es feu estimar
Ja que la vida us tracta amb rudesia.

No regna la broma temuda
I aquesta nit a una cabana
Es celebra una festa
Ja que un viking demà es casa.

Però la seva núvia, entristida,
És una formosa presonera.
Eslava és! El seu nom, Alera.
I viurà sempre amb aquesta ferida.

Jo sóc un poeta molt nomenat
Però els seus ulls grisos
Em deixan bocabadat.

Em serveix cervesa escumosa
Helga, bonica cambrera.
Per a ella el meu amor no espera.
Y em llança una mirada generosa.

Després de les noces, guerrer,
Els altius “drakkars”
S’endinsaran al mar
Per atacar a tremolosos mercaders.

LA CLINICA DE LA POR

I

Haig d'afegir sortosament
Que un incendi piatós
Cremà aquell edifici misteriós
D'indecible patiment.

La llarga sentència del metge...
No perdonava al pacient desesperat.
I jo em recuperava aclaparat
D'una malaltia las ossos i fetge.

Arribava el vespere dolorós i lent.
Sempre! Amb injeccions!
Provocaven nervis i al.lucinacions
Estrany tractament!

II

Però a aquell vell hospital
Regnaba, entre sales, habitacions
I persones amb dolentes reputacions,
El Mal.

En Medicina , la jove promesa,
El boig doctor Farnós,
Preparava algún experiment espantós
Amb morts congelats en espera.

Tancaven un cadàver poc demacrat
En cabines allargades,
Com càpsules metal.litzades
Criogenesi! Era l'experiment tan nomenat!

III

No sé si fou una visió d'un alienat
D'un quiròfan sortí trontollant
Un home decapitat.
Em vaig desmayar. Tremolant!

Sobre el llit. Al matí següent
Vaig despertar davant d'una infermera.
"No és res, un malson que desespera"
deia la noia somrient.

Jo havia estat
Un testimoni d'aquell espectre
Al·legà el Dr. Farnós mal aspecte
I vaig ser tancat.

IV

Però un dia hi hagué explosions
A les cambres dels experiments.
No, no eren al·lucinacions
I vaig fugir entre dementes.

Ningú vol comentar res
De les flames paoroses.
Metges bojos i infermeres enganyoses
Moriren a l'accident.
Ara vol oblidar la gent!

ELS GENETS ERRANTS

Cavalqueu en la nit, Genets Errants!
Sou els cinc descendents
d'una poderosa raça de bruixes i nigromants.
Per la màgia va deixar esposes i amants!
Veni de regnes diferents...
dels vermells deserts d'Orient,
de les càlides jungles del Sud,
i dels sinistres temples de Maud.
Clap! Clap! Clap!
Avancen els vostres cavalls negres i superbiosos
i els camperols es queden tremolosos.
a l'Avinguda dels Xiprers.
Aneu vosaltres amb caputxes coberts,
i les vostres armes són els foscos rituals.
Fins i tot, a Sarjania, (extensa nació)
on només governen els lladres i la corrupció,
els emperadors temen els vostres Mals.
Convoqueu monstres, invoqueu malalties...
Recordeu, prínceps i dames, la Pesta Daurada?
Moriren reis i guerrers en una ciutat assetjada!
I en el poble presoner, els gemecs d'agonia
per a ells eren una dolça melodia.
Davant del vostre pas, les muralles tremolen,
abominables càntics s'escolten,
i (de vegades) altives cúpules s'ensorren.
Clap! Clap! Clap!
Cavalqueu en la nit, oh, Genets Errants!

INVOCACIONS A KRAR

Als abismes de la terra i el mar,
regnen criatures viscoses,
com ombres sorolloses.
Governa el deforme deu Krar!

La seva secreta ciutat
de murs negres i altius,
on serveixen simiescs guerrers i esclaus
és el seu darrer cau de maldat.

I a pobles costaners
se senten estranyes invocacions.
I a llogarrets miners,
es passegen espectres amb cruels intencions.

EL MISTERI DE VALROGES

Valroges fou al segle passat
un important poble miner.
Ara el territori està abandonat.
És la maledicció d'un bruixot vell?

Diuen que a les galeries silencioses,
entre vagons i rails rovellats,
caminen éssers deformats.
Són fantasmes i criatures relliscoses.

Perquè encara conserva un misteri.
En la nit creients encaputxats
es deixen emportar per un encanteri.
Dediquen oracions a Krar, maleïda deïtat.

